

[Rytter.]

ud loyalt og derefter gendrevet hans Udtalelser.

Jeg gaar saa over til den Gruppe, som Ministeren kaldte Forbrydelser, der knytter sig til offentlige Myndigheder. Her siger Ministeren i Tilslutning til den ærede radikale Ordfører (Gunnar Fog-Petersen), at han er enig i, at en Minister, som vilde benytte denne Lov mange Gange og ikke fik Medhold hos Domstolene, parlamentarisk set vilde være umulig som Minister. Deri er jeg fuldstændig uenig. En Minister i Kongeriget Danmark bliver ikke umulig, fordi han søger Straffelovens Bestemmelser opfyldt, oven i Købet naar det er Bestemmelser, som han selv har gennemført med Tilslutning fra sit Parti og et andet Parti. Han vil, og med Rette, ikke blive umulig af den Grund. Jeg tror, at den højtærede Justitsminister har haft Sorger af Domstolene, men jeg tror ikke, nogen et Øjeblik har ment, at den højtærede Justitsminister af den Grund skulde gaa af. Nej, det kan der kun blive Tale om, naar vedkommende Minister administrativt gør sig skyldig i noget, som ikke kan forsvares. Det, at en Minister siger: Jeg vil prøve, hvad Domstolene mener, skulde vel ikke være en Forbrydelse.

Derefter anfører Ministeren, at vi maa huske paa, at hvis der her i Landet kommer et Styre, som gaar mere i Retning af Højre eller Venstre, vil det ikke nøjes med de Straffebud, vi har i Øjeblikket; lad os derfor hellere gennemføre nogle andre. Heri giver jeg den højtærede Minister Ret, men jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at saa vil man heller ikke nøjes med de Lovbud, Ministeren her foreslaar, de vil blive langt, langt videregaaende. Spørgsmaalet er altsaa blot: hvorledes kan man bedst muligt forhindre en alt for yderliggaaende Retning. Ministeren mener, at det ligesom i Firserne kan gøres med et veluddannet Gendarmeri. Nu sker det ganske vist under et andet Navn — man kan kalde det Rigspoliti, eller hvad man vil —, men det skal i alt Fald være gennem en stærk Udvidelse af Politiet eller gennem meget drakoniske Straffebestemmelser. Jeg er af den modsatte Anskuelse. Jeg tror tværtimod, at man ved at lægge stramme Baand paa Pressefriheden, paa Ytringsfriheden, opsummerer et indædt Had hos visse Grupper af Mennesker, som ikke vilde fremkomme, hvis de frit fik Lov til at udtale sig. Det kender Ministeren ogsaa, at det letter, naar man faar Lov til at skælde ud. Derfor mener jeg, at Straffebestemmelserne bør

holdes inden for visse rimelige Grænser, og vi tror som sagt ikke, at man opnaar det tilsigtede ved det her af Ministeren foreslaaede.

Den ærede radikale Ordfører opfattede Bestemmelsen om de hemmelige Forhandlinger i Kommissioner og Udvalg saaledes, at den kun angik de Kommissioner og Udvalg, hvis Forhandlinger ifølge Lovgivningen er hemmelige, eller de Udvalg, der selv bestemmer, at de skal være det. Ministeren gav sin ubetingede Tilslutning hertil, og den ærede Ordfører for de Radikale var tilfreds med dette Svar. Jeg maa sige, at jeg er yderst utilfreds med det, for der staar i al Almindelighed: Kommissioner og Udvalg. Lad os tage et Parti, som baade den højtærede Minister og jeg er uenige med, f. Eks. det kommunistiske Parti, og lad os tænke os, at dette Parti nedsatte et Udvalg — det kunde være, at de brugte et saa højtideligt Udtryk som en Kommission — og besluttede, at dets Forhandlinger skulde være hemmelige. Men saa skete det, at et Blad fik Kendskab til Forhandlingerne. Skulde det saa ikke have Lov til at referere dem uden for Udvalget? Hvem bestemmer, hvad der skal ske inden for et Udvalg? Det gør Flertallet. Vil det saa virkelig sige, som den højtærede Minister og den radikale Ordfører var inde paa, at naar Flertallet inden for Udvalget bestemmer, at Forhandlingerne skal være hemmelige, saa skulde det Mindretal, som sidder i Kommissionen, være svinebundet og kunde overhovedet ikke udtale sig? Inden for Kommissionen kan det udtale sig, men det maa ikke have Lov til at gentage, hvad der er sagt, udenfor, for det er hemmelige Forhandlinger, skønt de selv har modsat sig det. Hvad vil det sige? Det kunde føre til en saadan Karikatur som dette, at det nok er hemmelige Forhandlinger, men hvis Medlemmerne ikke offentliggør, men taler om, hvad der er sket inden for Udvalget, og der saa kommer en ulykkelig Pressemand og hører det og naturligvis synes, det er godt Avisstof og derfor offentliggør det — for han tænker jo: Naar et af Medlemmerne frit kan tale om det med en 2—3 Stykker af de andre, som er til Stede, hvorfor skulde jeg saa ikke have Lov til at sætte det i Avisen —, hvem straffes saa? Ikke den, der har gjort Brud paa Fortroligheden, men vedkommende Pressemand. Det er ham, der faar den strenge Straf. Den anden kan faa en ubetydelig Straf, men den strenge Straf rammer Pressemanden.

Den højtærede Minister maa huske paa, at min Hovedindvending mod dette Lov-